

ปลัด...อยากเล่า

สวัสดิ์พี่น้องสัตบุรุษวัดเซนต์หลุยส์ที่รักทุกท่าน ด้วยเหตุที่เทศกาลมหาพรตกำลังจะจบลง จึงทำให้กิจกรรมใน “การเดินรูป” ร่วมกันตามตารางเวลาของวัดเราจะเหลือแค่วันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ เป็นครั้งสุดท้ายแล้ว ดังนั้นสารวัตรฉบับนี้ผมจึงขอเสนอเกร็ดความรู้เรื่องการเดินรูป 14 ภาคสักหน่อยนะครับ เพราะเชื่อว่าหลายๆ ท่านน่าจะมีความศรัทธาเป็นพิเศษต่อการเดินรูป 14 ภาคนี้ เนื่องจากผ่านทางการวินิจฉัยเราได้ร่วมเป็นส่วนหนึ่งของการระลึกถึงพระมหาทรมานที่พระเยซูเจ้าต้องทรงทนรับซึ่งเป็นการทนรับทรมานเพราะทรงรักเราทุกคนนั่นเอง

จุดเริ่มต้นของการเดินรูป 14 ภาคนี้เริ่มต้นมาจากความเชื่อความศรัทธาของคริสตชนในยุคแรกๆ ที่ต้องการจะไปเยี่ยมแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ตามสถานที่ๆ พวกเขาเชื่อว่าเป็นจุดเริ่มต้นของพระทรมานของพระองค์ตั้งแต่สถานที่ๆ พระองค์ถูกจับไปจนถึงสถานที่พระองค์สิ้นพระชนม์ ไม่ช้าไม่นานสถานที่ต่างๆ เหล่านั้นก็ได้มีการสร้างสักการสถานขึ้น

ความคิดเรื่องการเดินรูป 14 ภาคนี้น่าจะเริ่มต้นขึ้นในช่วงศตวรรษที่ 5 เมื่ออาสนวิหารนักบุญสเตเฟนที่เมืองโบโลญญาได้เริ่มก่อสร้างวัดน้อยต่างๆ ขึ้นมาหลายหลังด้วยกันเพราะต้องการให้กลายเป็นการจำลองถึงสักการสถานที่สำคัญๆ ที่กรุงเยรูซาเล็มนั่นเอง และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาโบสถ์ต่างๆ ในยุคกลางได้เริ่มสร้างรูปจำลองต่างๆ ที่เป็นการจำลองถึงสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ ในกรุงเยรูซาเล็มให้แก่ผู้ที่ไม่สามารถไปเดินทางไปถึงสักการสถานที่อยู่แผ่นดินศักดิ์สิทธิ์หรือกรุงเยรูซาเล็มได้นั่นเอง

ในปีคริสตศักราชที่ 1342 นักบวชคณะฟรังซิสกันได้รับมอบหมายหน้าที่ให้เป็นผู้ดูแลสักการสถานต่างๆ ที่แผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งพวกเขาสามารถมอบพระคุณการุณย์ให้แก่ผู้แสวงบุญได้ หากพวกเขาได้ไปเยี่ยมสักการสถานบางแห่งในกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งหนึ่งในสักการสถานนั้นคือสักการสถานที่เกี่ยวข้องกับการถูกตรึงกางเขนของพระเยซูเจ้าและการสิ้นพระชนม์ของพระองค์

William Wey ซึ่งเป็นผู้หนึ่งในผู้แสวงบุญในช่วงปีค.ศ. 1400 ได้บันทึกไว้ว่าบรรดาผู้แสวงบุญที่แผ่นดินศักดิ์สิทธิ์นั้นมักจะไปเยี่ยมชมและสวดภาวนาที่สักการสถานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับพระทรมานของพระเยซูเจ้า และเป็นเขาคนนี่เองที่ได้เรียกสักการสถานต่างๆ นั้นว่า “Station” หรือ “สถาน” ในภาษาไทย ซึ่งจะกลายมาเป็นชื่อเรียกการเดินรูป 14 ภาคในแต่ละสถานๆ นั้นเอง เพราะภาษาอังกฤษเรียกว่า **The stations of the Cross**

เนื่องจากการแผ่ขยายของอาณาจักรออตโตมานได้ยึดครองแผ่นดินในแถบตะวันออกกลาง ในช่วงปี ค.ศ. 1500-1600 ส่งผลให้การที่คริสตชนจะเดินทางไปแสวงบุญที่กรุงเยรูซาเล็มทำได้ยากขึ้น ด้วยเหตุที่มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่สามารถเดินทางไปแสวงบุญที่กรุงเยรูซาเล็มได้นี้เอง ในปีค.ศ. 1689 พระสันตะปาปาอิน โนเซนต์ได้อนุญาตให้นักบวชคณะฟรังซิสกันได้สร้าง “สถาน” ต่างๆ ขึ้น โดยจำลองขึ้นจากพระทรมานของพระเยซูเจ้า และผู้แสวงบุญสามารถได้รับพระคุณการุณย์ได้หากมาแสวงบุญ ณ โบสถ์ที่มีสถานที่จำลองพระทรมานนี้

เรื่องการไปแสวงบุญที่โบสถ์ที่มีสถานที่จำลองนี้ได้เป็นที่แพร่หลายมากเสียจนเมื่อพระสันตะปาปาเคลเมนต์ที่ 12 ขึ้นดำรงตำแหน่งนั้น พระองค์ได้ทรงอนุญาตให้ทุกโบสถ์นั้นสามารถสร้างสถานจำลองพระทรมานของพระเยซูเจ้าขึ้นได้และใครที่ได้กระทำการวักจี้ก็สามารถได้รับพระคุณการุณย์ด้วย และนี่เองที่กลายเป็นจุดกำเนิดของการเดินรูป 14 ภาคหรือ **The stations of the Cross** ในภาษาอังกฤษ

อย่างไรก็ตามก่อนจะมาเป็น การเดินรูป 14 ภาคดังที่ปรากฏในปัจจุบันนั้น ในอดีตช่วงศตวรรษที่ 16-18 นั้น มีการจำลองสถานต่างๆ ตั้งแต่ 11 สถานไปจนถึงที่เยอะที่สุดคือ 37 สถานกันเลยทีเดียว แต่ที่น่าจะกลายมาเป็นสถานต่างๆ ดังที่มีในปัจจุบันนี้น่าจะมาจากนักเทววิทยาที่ชื่อว่า **Adrichomius** ได้เขียนหนังสือขึ้นมาและมีการระบุถึง 12 สถาน และพระสันตะปาปาเคลเมนต์ที่ 12 ได้เพิ่มไปจนถึงสถานที่ 14 ซึ่งถูกเรียกว่า “*Gospel-based Stations*” และนักบุญพระสันตะปาปายอห์น ปอลที่ 2 ได้ทำให้การเดินรูป 14 ภาคนี้แพร่หลายทั่วไปเมื่อพระองค์ได้ทรงพิมพ์ “*The Scriptural Stations of the Cross*” ออกมาในปี ค.ศ. 1991 ซึ่งยังคงใช้เรื่อยมานั่นเอง

สุขสันต์วันอาทิตย์! ไปลานและขอพระเจ้าทรงอวยพรทุกท่านครับ!

พ่ออยู่

